

กฎหมายการพบกปีนและสิ่งเทียมอาวุธปีน
ตามพระราชบัญญัติอาวุธปีนฯ พ.ศ. ๒๔๙๐

นายทวีส ตรีเกตุ
วิทยาการปฏิบัติการ
กลุ่มงานกฎหมาย ๓ สำนักกฎหมาย

บทความใช้เพื่อการนำออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา
รายการเจตนารมณ์กฎหมาย
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
วันออกอากาศ วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

เรื่อง กฎหมายการพกปืนและสิ่งเทียมอาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ

พ.ศ. ๒๕๔๐

นายทวิศ ศรีเกตุ

วิทยาการปฏิบัติการ

ผู้เรียบเรียง

คำนำ

อาวุธปืน เป็นอาวุธที่มีอำนาจที่ร้ายแรง มีประสิทธิภาพในการทำอันตรายต่อร่างกาย รวมถึงชีวิต ปืนเป็นอาวุธชนิดหนึ่งที่น่ามาซึ่งความเสียหายในด้านชีวิตและทรัพย์สินเป็นอย่างมาก การนำอาวุธปืนไปใช้ทั้งคุณและโทษ ในทางที่เป็นคุณ เช่น ป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งป้องกัน อธิปไตยของชาติ หรือตำรวจนำไปใช้เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ในทางที่เป็นโทษ เช่น ผู้ก่อการร้าย โจร หรือผู้ที่ขาดสติ นำไปก่ออาชญากรรมนำไปสู่การทำร้ายร่างกายและถึงแก่ชีวิต กับฝ่ายที่ขัดแย้งกับตนเอง เนื่องจากอาวุธปืนเป็นอาวุธที่ร้ายแรงสามารถที่จะทำอันตรายต่อชีวิตได้โดยง่าย หากผู้ที่ครอบครองนั้นนำไปใช้ในทางที่มีขอบย้อมก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่ตนเองและผู้อื่น

ในอดีต มนุษย์มีอาวุธที่เรียกว่า ปืน เป็นอาวุธที่นำมาใช้เพื่อการล่าสัตว์และปกป้องตนเอง และประเทศชาติ ในช่วงแรกๆ อาวุธปืนที่มนุษย์ใช้ก็ยังไม่มีความสลับซับซ้อนมากนัก แต่ต่อมา เมื่อวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีสูงขึ้น อาวุธปืนก็พัฒนาประสิทธิภาพขึ้นตามลำดับ และต่อมาสังคม มนุษย์ก็มีการเปลี่ยนแปลงจากการล่าสัตว์เป็นอาหารก็เมื่อมีการเปลี่ยนเป็นยุคเกษตรกรรมที่มีการเลี้ยงชีพ จากการเกษตรไม่ใช้การล่าสัตว์อีกต่อไป ทำให้วัตถุประสงค์ของการใช้อาวุธปืนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ปัจจุบันมีการนำอาวุธที่ใช้เฉพาะในการทำสงครามหรืออาวุธที่กฎหมายไม่อนุญาตให้มีครอบครอง และใช้งานมาใช้ในการประกอบอาชญากรรมเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งอาวุธดังกล่าวมีประสิทธิภาพ ในการทำลายสูง ก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ประชาชน ประกอบกับกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน กำหนดโทษผู้มีและผู้ใช้อาวุธดังกล่าวไว้ต่ำ การใช้อาวุธปืนที่มีอำนาจที่ร้ายแรงก่ออาชญากรรม เป็นปัญหาที่สร้างความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินให้กับเพื่อนมนุษย์ทุกประเทศเป็นอันมาก สร้างความเสียหายต่อร่างกายและทรัพย์สิน จากความเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดแรงกระตุ้น ต่อความคุ้มครองบุคคลที่ได้รับการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตในเหตุการณ์ จึงต้องมีการสร้างกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้อาวุธปืน เพื่อป้องกันการนำอาวุธปืนไปใช้ในทางที่มีขอบด้วยกฎหมาย ควรต้องมีใบอนุญาตซื้อและใบอนุญาตใช้ต่อนายทะเบียนท้องถิ่น ดังนั้น ควรเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมาย ให้ผู้ที่ครอบครองผิดประเภทได้หมดสิ้นไป เพื่อให้เกิดโทษแก่บุคคลอื่น

ความเป็นมาของกฎหมายอาวุธปืนในประเทศไทย

สำหรับกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทยนั้น แต่เดิมมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธเพียงมาตรา ๓๗๑ ของประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งคำว่าอาวุธ หมายความว่า รวมถึง อาวุธปืนด้วย จนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๙ มีคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ ซึ่งได้บัญญัติเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๘ ทวิ อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องพกพาอาวุธปืนขึ้น ทั้งนี้ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งนับระยะเวลาบังคับใช้จนมาถึงปัจจุบันเป็นเวลา ๖๙ ปี ซึ่งถือได้ว่าเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ย่อมสมควรได้รับการแก้ไข ปรับปรุง หรือเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันอันมีการก่อคดีอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือ เพิ่มความสะดวกในการกระทำความผิดมากขึ้น

อีกทั้งเมื่อพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๕๑๐ นั้น ระบุเหตุผลหรือความมุ่งหมายในการตราแต่เพียงว่า “โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน..” ซึ่งไม่ได้แสดงเหตุผลไว้อย่างชัดเจน

แต่กลับปรากฏเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๕๑๐ ในความมุ่งหมายของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในการที่ออกคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ ขึ้น เพื่อยกเลิกเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๕๑๐ นั้น จะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการประกาศใช้ คือ ประารถนาที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ และให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด และเพื่อแก้ไขกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความเป็นไปของบ้านเมือง โดยประสงค์ที่จะให้มีส่วนช่วยรักษาความสงบสุข และลดจำนวนความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมลงได้ แต่เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป กลับไม่สามารถลดจำนวนของอาชญากรรมและจำนวนความรุนแรงในสังคมลงได้ กลับเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก และโดยส่วนมากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากการประทุษร้ายโดยอาวุธทั้งสิ้น อันจะเห็นได้จากข่าวทางโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือตามหน้าหนังสือพิมพ์ที่มีข่าวอาชญากรรมที่เกิดจากการใช้อาวุธปืนเกิดขึ้นจนเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นทุกวันในสังคม แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวที่มีน้อย และผู้ก่ออาชญากรรมก็ยังก่ออาชญากรรมอันร้ายแรงขึ้น โดยมีการพกพาอาวุธปืนติดตัวไปเพื่อกระทำความผิดทุกครั้ง หากได้เกรงกลัวต่อข้อห้ามและบทลงโทษทางกฎหมายไม่เช่นนั้น สะท้อนถึงปัญหาความไม่ศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายเป็นอย่างมาก

เจตนารมณ์ในการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน

เนื่องจากอาวุธปืนเป็นศาสตราวุธที่มีอำนาจร้ายแรงที่สามารถทำอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของผู้อื่นได้โดยง่าย หากอยู่ในมือของคนผิด กล่าวคือ อยู่ในความครอบครองของผู้กระทำความผิดต่อกฎหมายหรืออาชญากรและได้นำไปใช้ในทางที่มีชอบแล้ว ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่นอาจทำให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิตและร่างกายได้ อีกทั้งยังทำให้เกิดความกังวลใจแก่ประชาชนโดยทั่วไป เนื่องมาจากการที่สังคมไม่มีความสงบสุข ดังนั้น เจตนารมณ์ในการมีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนในประเทศไทยจึงเกิดจากการตระหนักหรือคาดเห็นถึงภัยอันตรายที่สามารถก่อให้เกิดได้จากอาวุธปืน และต้องการที่จะจัดสรรระบบอาวุธปืนให้เป็นไปตามประเทศที่เจริญแล้ว

จะเห็นได้ว่าความคิดในการออกกฎหมายควบคุมการมีและใช้อาวุธปืนนั้นมีมานาน ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งใน พ.ศ. ๒๒๙๕ การออก “กฎให้แก่ผู้รักษาเมืองผู้รั้งกรมการเมือง จ.ศ. ๑๔๔” ต่อมาเมื่อมีข้อบังคับซึ่งมักจะอยู่ในรูปของประกาศ จนกระทั่งได้มาออกเป็นพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ที่ใช้มาจนถึงปัจจุบัน แต่เดิมคนไทยมีสิทธิและเสรีภาพในการครอบครอง ซื้อขายอาวุธปืนได้อย่างเสรี ต่อมาตระหนักได้ว่าอาวุธปืนมีอันตรายมากและมีอำนาจทะลุทะลวงได้สูงเกินกว่าที่มนุษย์จะคาดคิดได้ เช่น ยิงทะลุรถยนต์ ทะลุผนังบ้าน หรือแม้กระทั่งทะลุตัวมนุษย์เอง เป็นต้น จึงได้เกิดการกำหนดข้อห้ามไม่ให้มีการยิงปืน โดยไม่มีเหตุอันควรขึ้น ต่อมาได้มีการออกกฎหมายกำหนดไม่ให้พกพาอาวุธปืนเข้าไปในงานรื่นเริงหรืองานนักขัตฤกษ์ และเมื่ออาวุธปืนมีการครอบครองและใช้กันอย่างแพร่หลายมากขึ้น จึงได้มีการกำหนดให้มีการจดทะเบียนอาวุธปืนเฉกเช่นเดียวกับที่กำหนดในต่างประเทศ และออกข้อกำหนดในการซื้อขาย แลกเปลี่ยนและการโอนอาวุธปืน โดยต้องได้รับความยินยอมหรือได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนด้วย

ความหมายของอาวุธปืน

“อาวุธปืน” หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ยิง ไปทำอันตรายร่างกายถึงสาหัสได้

ปืนที่ไม่อาจทำอันตรายร่างกายถึงสาหัสได้โดยสภาพ เช่น ปืนเด็กเล่น ไม่ใช่อาวุธปืน ตามความหมายของกฎหมาย ตามกฎหมายเรียกว่า “สิ่งเทียมอาวุธปืน”

ปืนที่ใช้ยิงไม่ได้ เช่น ขำรูด ถือเป็น “สิ่งหนึ่งของอาวุธปืน” แต่พลุสะดุดส่องแสงแบบเอ็ม ๔๙ AL ไม่มีสภาพเป็นเครื่องกระสุนปืน และไม่มีสภาพเป็นอาวุธ แต่ถ้ามีไว้โดยไม่ได้รับอนุญาต ก็มีความผิดเช่นกัน

ส่วนหนึ่งส่วนของอาวุธปืนตามกฎหมายให้ถือเป็นอาวุธปืนด้วย เช่น

- ๑) ลำกล้อง
- ๒) เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน
- ๓) เครื่องลั่นไก หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก

๔) เครื่องส่งกระสุน ชองกระสุน หรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้ แต่พานท้ายปืน สายสะพายไม้ประดับด้ามปืนไม่ใช่อาวุธปืน

การขออนุญาต

ประชาชนจะมีและใช้อาวุธปืนต้องขออนุญาตต่อนายทะเบียน สำหรับคนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ ยื่นคำร้องขอที่กองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

สำหรับคนที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดให้ยื่นคำร้องขอต่อนายอำเภอท้องที่ การขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนต้องขอเพื่อ

- ป้องกันตัวหรือทรัพย์สินของตน
- สำหรับใช้ในการกีฬาหรือล่าสัตว์

ความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน

การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนเหล่านี้ ได้แก่

- ๑) ทำ โดยมีได้รับอนุญาต
- ๒) ซื้อ โดยมีได้รับอนุญาต
- ๓) มี โดยมีได้รับอนุญาต
- ๔) ใช้ โดยมีได้รับอนุญาต
- ๕) ส่ง เข้ามาจากนอกราชอาณาจักร โดยมีได้รับอนุญาต
- ๖) นำ เข้ามาจากนอกราชอาณาจักร โดยมีได้รับอนุญาต

ความผิดทั้ง ๖ ประการ ถ้าเป็นเพียงเกี่ยวกับ “ส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืน”

หรือ “มีกระสุนปืน” ก็ถือว่ามีความผิดเช่นเดียวกัน

ผู้ที่ไม่มีได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน แต่ครอบครองอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายก็มีความผิดเช่นกัน

คำว่า “มีอาวุธปืน” หมายถึง มีกรรมสิทธิ์หรือมีไว้ในครอบครอง

“มีกรรมสิทธิ์” หมายถึง เป็นเจ้าของอาวุธปืน

“มีไว้ในครอบครอง” หมายถึง ยึดถืออาวุธปืน โดยมีเจตนายึดถือเพื่อตนเอง

“ยึดถือ” หมายถึง กิริยาที่รับ ถือ หรือเอามารักษาไว้

“ยึดถือเพื่อตน” หมายถึง กิริยาที่จับ ถือ หรือเอาอาวุธปืนมารักษาไว้ในลักษณะที่แสดงอาการหวง การยึดถือเพื่อตนนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นการยึดถือไว้โดยเจ้าของเสมอไป

การรับฝากปืนจากผู้อื่นในระยะเวลาอันสั้น หรือการเอาปืนของผู้อื่นมาถือไว้ชั่วคราว ไม่ถือว่ามียาวุธปืนไว้ในครอบครอง

การครอบครองปืนของผู้อื่น

การครอบครองปืนของผู้อื่นที่ไม่ผิดกฎหมายมี ๓ กรณี คือ

(๑) ผู้ครอบครองอาวุธปืนที่ขอยืมด้วยกฎหมายของผู้อื่น เท่าที่จำเป็นเพื่อรักษาอาวุธนั้นมิให้สูญหาย และผู้ครอบครองนั้นจะต้องมีคุณสมบัติที่จะมี และใช้อาวุธได้ เช่น

- บิดานายดำ เป็นผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ต่อมาบิดานายดำตาย นายดำจึงครอบครองอาวุธปืนนั้น เพื่อรอการแจ้งตายภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ทราบการตาย และขอรับมรดกของบิดา ดังนั้นนายดำไม่มีความผิด

- นาย ก เป็นผู้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ต่อมานาย ก วิกมลจิต นาง ข ภริยาของนาย ก จึงครอบครองอาวุธปืนของนาย ก เพื่อรอส่งมอบอาวุธปืนและใบอนุญาตแก่นายทะเบียน นาง ข ไม่มีความผิด

- เก็บอาวุธปืนไม่มีทะเบียนได้ ตั้งใจว่าจะนำไปมอบให้นายทะเบียน ก็ถูกจับก่อน ดังนั้นไม่มีความผิด แต่ถ้าผู้เก็บอายุแค่ ๑๕ ปี (ยังมีอาวุธปืนไม่ได้) หรือปืนที่เก็บได้เป็นปืนเถื่อน ดังนั้นถ้าผู้เก็บได้นำมาใช้ก็มีความผิดด้วย

(๒) ครอบครองอาวุธปืนของราชการทหาร และตำรวจ และของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ

(๓) ครอบครองอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนประจำเรือเดินทะเล รถไฟ และอากาศยานตามปกติ ซึ่งได้แสดงและให้พนักงานศุลกากรตรวจสอบตามกฎหมายแล้ว หมายเหตุ ควรสังเกตว่ากฎหมายยกเว้นให้แต่อาวุธปืนของทางราชการหรือรัฐวิสาหกิจ มิได้ยกเว้นแก่ตำรวจหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ

การพกพาอาวุธปืน

กฎหมายห้ามมิให้บุคคลพกพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ เช่น ถูกรังแกติดตามคนร้าย หรือไฟไหม้บ้านต้องขนของและปืนหนีออกจากบ้าน หรือต้องพกปืนเพื่อป้องกันตัว เพราะนำเงินจำนวนมากติดตัวไปต่างจังหวัด เป็นต้น

แต่มีข้อสังเกตว่า ไม่ว่ากรณีใดกฎหมายห้ามเด็ดขาดมิให้พกพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผยหรือพาไปในชุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพหรือการอื่นใด หมายความว่าถึงแม้จะมีใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวก็ตาม ก็ไม่สามารถพกพาอาวุธปืนโดยเปิดเผยหรือพาไปในชุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อการดังกล่าว แต่กฎหมายไม่ห้ามสำหรับเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทหารและตำรวจซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ หรือประชาชนผู้ได้รับมอบหมาย

ให้มีหรือใช้อาวุธปืน ซึ่งอยู่ในระหว่างการช่วยเหลือราชการ และมีเหตุจำเป็นต้องมีและใช้อาวุธปืนในการนั้น

สำหรับผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตให้พกพาในกรุงเทพฯ คือ ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในต่างจังหวัด คือ ผู้ว่าราชการจังหวัด

การมีอาวุธปืนเพื่อเก็บ

ผู้ใดประสงค์จะมีอาวุธปืนเพื่อเก็บก็ต้องขออนุญาตด้วย การเก็บในที่นี้ หมายถึงการมีไว้โดยไม่ใช้อาวุธปืนนั้น เช่น การเก็บไว้เป็นที่ระลึก เป็นต้น

การขออนุญาตการมีอาวุธปืนเพื่อเก็บ

“การเก็บ” ในที่นี้หมายถึง การมีไว้โดยไม่ใช้อาวุธปืนนั้น เช่น การเก็บไว้เป็นที่ระลึก เป็นต้น ซึ่งผู้ใดที่ต้องการจะมีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บก็จำเป็นต้องขออนุญาตจากทางราชการด้วย โดยผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ ให้ไปขออนุญาตมีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บ ณ กองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนคนที่ภูมิลำเนาอยู่ในต่างจังหวัดให้ยื่นขอใบอนุญาตต่อนายทะเบียนท้องถิ่น

ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บ จะออกให้แก่อาวุธปืนดังต่อไปนี้เท่านั้น คือ

- ๑) อาวุธปืนที่นายทะเบียนเห็นว่า ชำรุดจนใช้ยังไม่ได้
- ๒) อาวุธปืนแบบพ่นสมัย เช่น ปืนที่ใช้ในสมัยโบราณ, ปืนที่เป็นของเก่าแก่
- ๓) อาวุธปืนที่เป็นรางวัลจากการแข่งขันยิงปืนในทางราชการ

เพราะฉะนั้นถ้าเป็นอาวุธปืนประเภทอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวมานี้ย่อมไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีไว้เพื่อเก็บ นอกจากนี้แล้วกฎหมายจึงมีข้อห้ามเกี่ยวกับอาวุธปืนที่มีไว้เพื่อเก็บอีกด้วย คือ

- ๑) ห้ามมิให้ยิงอาวุธปืนนั้น
- ๒) ห้ามมิให้มีเครื่องกระสุนที่จะใช้สำหรับอาวุธปืนที่จะมีไว้เพื่อเก็บ

หมายเหตุ ผู้ใดที่มีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บ โดยมีได้รับอนุญาต ถือว่ามีความผิดต้องได้รับโทษตามกฎหมาย

การขออนุญาต

การที่ประชาชนจะมีหรือใช้อาวุธปืนได้โดยถูกกฎหมายนั้น จำเป็นที่จะต้องขออนุญาตจากทางราชการก่อน ซึ่งเมื่อทางราชการอนุญาตแล้ว ก็จะได้ออกใบอนุญาตให้ไป ใบอนุญาตที่เกี่ยวกับอาวุธปืนที่สำคัญ ได้แก่

- (๑) ใบอนุญาตการซื้อขายอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนส่วนบุคคล (แบบ ป.๓)
- (๒) ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนส่วนบุคคล (แบบ ป.๔)

มี ๒ ประเภทด้วยกัน ได้แก่

๑. ใบอนุญาตแบบชั่วคราว มีอายุ ๖ เดือน นับแต่วันที่ออกใบอนุญาตนั้น
๒. ใบอนุญาตแบบถาวร ใช้ได้ตลอดเวลาที่ผู้ได้รับอนุญาตยังเป็นเจ้าของอาวุธปืนนั้นอยู่

สถานที่ในการขออนุญาต

สำหรับผู้ที่มิภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ ให้ยื่นขออนุญาตต่อนายทะเบียน ณ กองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนผู้ที่มิภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดให้ยื่นคำร้องต่อนายอำเภอท้องที่

เมื่อได้ยื่นคำร้องขอใบอนุญาตต่อทางราชการแล้ว นายทะเบียนก็จะพิจารณาว่า ควรจะออกใบอนุญาตให้ผู้ขอหรือไม่ ซึ่งมีข้อสังเกตที่สำคัญๆ ดังนี้

(๑) ในการออกใบอนุญาตให้มีหรือใช้อาวุธปืนนั้น จะออกให้ได้ใน ๓ กรณีเท่านั้น คือ

๑. เพื่อใช้ป้องกันตนเองและทรัพย์สิน ต้องเป็นผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการปราบปราม ป้องกันประเทศ รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือเพื่อช่วยเหลือราชการของทหาร ตำรวจ หรือหน่วยราชการแล้วแต่กรณี หรือเป็นผู้มีทรัพย์สินพอสมควรแก่ฐานะานุรูปที่จะต้องมียาอาวุธปืน ไว้ป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน

๒. เพื่อใช้ในการเล่นกีฬา ต้องมีหลักฐานครบถ้วนว่าเป็นนักกีฬายิงปืนชนิดและ ขนาดที่ขออนุญาต

๓. เพื่อใช้ในการยิงล่าสัตว์ ต้องตระหนักว่าปัจจุบันไม่มีสัตว์ขนาดใหญ่ให้ยิงอีกแล้ว การยิงสัตว์จึงเป็นการยิงสัตว์ขนาดเล็กที่เป็นศัตรูของเกษตรกร หากการขออนุญาตโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อยิงสัตว์ควรอนุญาตปืนยาวชนิดและขนาดที่เหมาะสม เช่น ปืนลูกซอง ปืนลูกกรด ขนาด ๒๒

ถ้าไม่เข้ากรณีใดกรณีหนึ่งในสามกรณีนี้ ทางราชการมักจะไม้ออกใบอนุญาตให้

(๒) ใบอนุญาตหนึ่งใบจะออกให้สำหรับอาวุธปืนหนึ่งกระบอกเท่านั้น

(๓) ทางราชการจะไม่ออกใบอนุญาตให้มีหรือใช้ ให้แก่อาวุธที่เป็นอาวุธสงคราม

(๔) ผู้ที่จะขอใบอนุญาตให้มีหรือใช้อาวุธปืนได้นั้น จะต้องเป็นบุคคลที่ไม่มีคุณสมบัติ ต้องห้ามตามกฎหมาย อาทิเช่น บุคคลผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ (อายุยังไม่ครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์) บุคคลที่เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ (คนวิกลจริต , คนจิตฟั่นเฟือน) บุคคลที่ไม่มีอาชีพและรายได้ คนจรจัด บุคคลผู้ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง นอกจากนี้ทางราชการจะไม่ ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในท้องที่ที่บุคคลนั้น ขออนุญาตน้อยกว่าหกเดือน

ขั้นตอนในการออกใบอนุญาตให้มีหรือใช้อาวุธปืน

ในขั้นแรกนายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ซื้ออาวุธ (แบบ ป.๓) และใบอนุญาต ให้มีหรือใช้อาวุธปืนแบบชั่วคราว (แบบ ป.๔ ชั่วคราว) ให้ก่อน ทั้งนี้ เพื่อที่จะได้ให้ผู้ขออนุญาต ไปจัดการหาซื้ออาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนมาให้พร้อมเสียก่อนโดยไม่ผิดกฎหมาย จากนั้นให้ผู้ขออนุญาต

นำอาวุธปืนดังกล่าวไปให้นายทะเบียนตรวจสอบว่าอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่จะหามานั้น มีชนิดและขนาดตรงตามที่ระบุไว้ในแบบ ป.๓ และ ป.๔ ชั่วคราวหรือไม่ ถ้าตรง นายทะเบียน ก็จะออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนอย่างถาวร (แบบ ป.๔ ถาวร) ต่อไป แต่ทั้งนี้จะต้องนำอาวุธปืน ไปให้นายทะเบียนตรวจสอบภายในกำหนด ๖ เดือน นับแต่วันที่ได้ออกใบอนุญาตชั่วคราวให้ ถ้าเกินกำหนด ๖ เดือนดังกล่าวไปถือว่า ผู้ขออนุญาตนั้นมีอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยมิได้รับอนุญาต หมายเหตุ กรณีที่ซื้ออาวุธปืนจากเจ้าของที่ได้รับอนุญาตแล้ว ผู้ซื้อจะต้องไปขอรับ ใบอนุญาตให้ซื้ออาวุธปืนนั้นจากนายทะเบียนก่อน จากนั้นให้ผู้ซื้อชื้อนำใบอนุญาตให้ซื้อไปขอรับปืน จากผู้ขายได้เลย หรือจะไปหานายทะเบียนพร้อมกันทั้งผู้ซื้อและเจ้าของปืน ซึ่งนายทะเบียนก็จะทำการออกแบบ ป.๔ ให้ผู้ซื้อต่อไป

การโอนอาวุธปืน

กฎหมายห้ามมิให้โอนอาวุธปืนให้แก่บุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน แม้ผู้โอนจะเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนได้ แต่ถ้าโอนอาวุธปืนให้แก่ผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาตผู้โอน จะมีความผิด “การโอน” หมายถึง การโอนกรรมสิทธิ์อาวุธปืนของตนให้ผู้อื่นเป็นเจ้าของ

การรับโอนอาวุธปืนทางมรดก

ในกรณีที่เจ้าของอาวุธปืนซึ่งมีใบอนุญาตแล้วถึงแก่ความตายกฎหมายกำหนดให้ทายาทของผู้ตายหรือบุคคลอื่นๆ ซึ่งมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือใบอนุญาตให้มี หรือใช้อาวุธปืนของผู้ตาย ไปแจ้งการตายของเจ้าของปืนให้นายทะเบียนทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่รู้ถึงการตายของผู้ตาย ถ้าไม่มาแจ้งถือว่ามีความผิดต้องโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท

สำหรับนายทะเบียนที่จะไปแจ้งการตายดังกล่าวได้ ได้แก่

- ๑) นายทะเบียนท้องที่ที่ออกใบอนุญาตให้มีหรือใช้อาวุธปืนนั้น
- ๒) นายทะเบียนท้องที่ที่ผู้ตายมีภูมิลำเนาอยู่
- ๓) นายทะเบียนท้องที่ที่ผู้แจ้งการตายมีภูมิลำเนาอยู่

เมื่อได้แจ้งการตายต่อนายทะเบียนแล้ว ให้ทายาทผู้ได้รับอาวุธซึ่งเป็นมรดกของผู้ตาย ไปติดต่อกับนายทะเบียนท้องที่ภายใน ๖ เดือนนับแต่วันที่ตาย (เจ้าของปืน) ถึงแก่ความตาย เพื่อขอรับใบอนุญาตใหม่ ทั้งนี้ เพราะถึงแม้ว่าทายาทจะได้กรรมสิทธิ์ในอาวุธปืนนั้นแล้วก็ตาม แต่ก็ยังถือว่าเป็นการมีอาวุธในความครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตซึ่งผิดกฎหมาย เพราะฉะนั้น จึงต้องยื่นคำร้องต่อนายทะเบียนท้องที่ เพื่อขอใบอนุญาตให้มีหรือใช้อาวุธปืน (แบบ ป.๔) ซึ่ง ทางราชการ ก็จะพิจารณาว่า ทายาทหรือผู้ขออนุญาตมีคุณสมบัติที่ต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่ ถ้าไม่มีก็จะได้ออกใบอนุญาตให้ต่อไป

กรณีต้องแจ้งนายทะเบียน

- (๑) อาวุธปืนหายหรือถูกทำลายต้องแจ้งนายทะเบียนภายใน ๑๕ วัน
- (๒) ใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลาย ต้องขอใบอนุญาตแทนภายใน ๓๐ วัน นับแต่ทราบเหตุการณ์สูญหายหรือถูกทำลาย
- (๓) ถ้าผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนตาย ทายาทต้องแจ้งนายทะเบียนภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบวันตายของผู้ได้รับใบอนุญาต มิฉะนั้นมีความผิด
- (๔) ผู้ได้รับใบอนุญาตย้ายที่อยู่ ต้องแจ้งย้ายต่อนายทะเบียนภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันย้าย โดยต้องแจ้ง ๒ ที่ คือแจ้งต่อนายทะเบียนท้องที่ที่ย้ายออกภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันย้ายออก และแจ้งต่อนายทะเบียนที่ย้ายเข้าภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันย้ายเข้า ใครไม่แจ้งมีความผิด
- (๕) ผู้ได้รับใบอนุญาต หากกลายเป็นผู้ไม่มีสิทธิรับใบอนุญาตในภายหลัง เช่น กลายเป็นคนวิกลจริต หรือคนไร้ความสามารถ ต้องคืนอาวุธปืนและใบอนุญาตต่อนายทะเบียนโดยมิชักช้า มิฉะนั้นจะมีความผิด
- (๖) ผู้ได้นำอาวุธปืนมาจากต่างประเทศ ต้องส่งมอบอาวุธปืนแก่พนักงานศุลกากร หรือแจ้งต่อนายทะเบียนท้องที่โดยมิชักช้า มิฉะนั้นจะมีความผิด

การเพิกถอนใบอนุญาต

นายทะเบียนมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตได้ ถ้าออกให้โดยหลงผิดหรือผู้ได้รับอนุญาตเป็นคนเคยต้องโทษมาก่อน เป็นต้น เมื่อเพิกถอนแล้วผู้รับอนุญาตต้องมอบปืนและใบอนุญาตคืนแก่นายทะเบียนโดยมิชักช้า

อนึ่ง การให้ผู้อื่นใช้ใบอนุญาตหรือการใช้ใบอนุญาตของผู้อื่น มีโทษจำคุกอาวุธปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ ต้องเป็นชนิดขนาดและขนาดที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ ดังต่อไปนี้

๑. อาวุธปืนชนิดลำกล้องมีเกลียวที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลำกล้องไม่เกิน ๑๑.๔๔ มม.
๒. อาวุธปืนชนิดลำกล้องไม่มีเกลียว
๓. อาวุธปืนชนิดที่เครื่องกลไก สำหรับบรรจุกระสุนเองให้สามารถยิงซ้ำได้
๔. อาวุธปืนชนิดไม่มีเครื่องบังคับเสียงให้เบาผิดปกติ
๕. อาวุธปืนชนิดที่ไม่ใช้กระสุนเป็นที่บรรจุวัตถุเคมีที่ทำให้เกิดอันตรายหรือเป็นพิษหรือไม่ใช่เครื่องกระสุนปืนที่บรรจุเชื้อโรค เชื้อเพลิง หรือวัตถุที่มีอันตราย

กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งเทียม (สิ่งที่เหมือนอาวุธปืน)

กองพิสูจน์หลักฐานสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ทำการพิสูจน์ และวินิจฉัยแล้วว่า ปืน BB ไม่ใช่อาวุธปืน แต่เป็น “สิ่งเทียมอาวุธปืน” ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ โดยกฎหมายดังกล่าว ได้ให้ความหมายของคำว่า

“สิ่งเทียมอาวุธปืน” หมายความว่า สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน จากคำนิยามดังกล่าวจะเห็นได้ว่า สิ่งใดก็ตามที่มีรูปและลักษณะ อันทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน จะเป็นเพียง “สิ่งเทียมอาวุธปืน” ไม่ใช่ “อาวุธปืน” และจากคำนิยามดังกล่าว ลำพังชิ้นส่วนของปืน BB ก็ไม่ใช่อาวุธปืน เพราะชิ้นส่วนของปืน BB ไม่อาจทำให้ผู้ที่พบเห็นหลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน ซึ่งคำนิยามของคำว่า “สิ่งเทียมอาวุธปืน” จะแตกต่างจากนิยามของคำว่า “อาวุธปืน” ที่กฎหมายให้ความหมายรวมถึงว่า เพียงส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืน ก็ให้ถือเป็นอาวุธปืนด้วย

เมื่อปืน BB ไม่ใช่อาวุธปืน แต่เป็นเพียง "สิ่งเทียมอาวุธปืน" การมีปืน BB ไว้ในครอบครอง จะมีความผิดตามกฎหมายหรือไม่

การมีปืน BB ซึ่งเป็นเพียงสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในครอบครองนั้น ไม่มีความผิด และไม่จำเป็นต้องได้รับใบอนุญาต จากพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ แต่อย่างใด เนื่องจากพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ไม่ได้กำหนดไว้ว่า ผู้ที่มีสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในความครอบครองจะต้องมีใบอนุญาต ให้มีสิ่งเทียมอาวุธปืน ไว้ในความครอบครองก่อน ซึ่งแตกต่างจาก เรื่องอาวุธปืน ซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้ว่า ผู้ที่มีอาวุธปืน ไว้ในครอบครอง จะต้องได้รับใบอนุญาตก่อน

การพกพาปืน BB ติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ มีความผิดตามกฎหมายหรือไม่

การพกพาปืน BB ติดตัวไปในสถานที่ดังกล่าวข้างต้น ก็ไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ เช่นกัน เนื่องจากพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ไม่ได้บัญญัติกำหนดว่า ผู้ที่พกพาสสิ่งเทียมอาวุธปืนไปในสถานที่ดังกล่าวข้างต้น จะต้องได้รับใบอนุญาตให้พกพาสสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้น ๆ ก่อน ซึ่งแตกต่างจากการพกพาอาวุธปืน ติดตัวไปในที่สาธารณะ ซึ่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ กำหนดให้ผู้พกพาอาวุธปืนติดตัวไปนั้น

- จะต้องได้รับใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนกระบอกนั้น ๆ ไปในที่สาธารณะได้ แต่อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าการพกพาปืน BB ติดตัวไปในที่สาธารณะโดยเปิดเผย จะไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งมีโทษร้ายแรงถึงจำคุก แต่ก็มิใช่ว่าผู้เล่นปืน BB จะสามารถเดินถือปืน BB ไปในที่สาธารณะอย่างเปิดเผยได้ เนื่องจากปืน BB นั้น มีลักษณะที่เรียกได้ว่า แทบจะไม่แตกต่างไปจากอาวุธปืนของจริงเลยทีเดียว ผู้ที่พบเห็นย่อมเข้าใจผิด คิดว่าปืน BB เป็นอาวุธปืนได้ นอกจากนี้ ด้วยคุณลักษณะของปืน BB แม้จะไม่ใช่อาวุธปืน แต่ปืน BB ก็ยังอาจจะถูกนำมาใช้เป็นอาวุธได้ ดังนั้น ประมวลกฎหมาย

อาญามาตรา ๓๗๑ จึงกำหนดไว้ว่า ห้ามมิให้ผู้ใดก็ตาม พาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผย หรือไม่มีเหตุอันควร ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับอาวุธนั้น

ควรปฏิบัติอย่างไรในการขนย้าย ปืน BB และอุปกรณ์ในการเล่น BB Gun

เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาทางกฎหมายที่อาจเกิดขึ้น ผู้มีปืน BB ไว้ในครอบครอง จึงควรใช้ความระมัดระวัง และปฏิบัติต่อยุทโธปกรณ์ BB ในการพกพา และขนย้าย เฉกเช่นเดียวกับ ที่พึงปฏิบัติต่อยุทโธปกรณ์ กล่าวคือ ไม่พกพาปืน BB อย่างเปิดเผย (พกพาในลักษณะที่ ผู้อื่นสามารถเห็นได้ ไม่ว่าโดยง่ายหรือต้องสังเกต) ไปในที่ สาธารณะ และเมื่อทำการขนย้าย ก็ควรเก็บปืน BB และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ใช้เล่น BB Gun ไว้ในที่เก็บสิ่งของ ท้ายรถยนต์ โดยควรมีกระเป๋ใส่ปืน BB แยกต่างหากจากกระเป๋ใส่ที่บรรจุกระสุน (แม็กกาซีนปืน) และอุปกรณ์อื่น ๆ

การพกปืนไม่ผิดกฎหมายมีหลักเกณฑ์ ๓ ประการ คือ

๑. เป็นอาวุธปืนของตนเองและได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ได้ตามกฎหมาย (ป.๔)

อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนส่วนบุคคลนั้นผู้ใดประสงค์จะซื้อต้องปฏิบัติตามกฎกระทรวงตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน ต้องยื่นคำร้อง ป.๑ มีใบอนุญาตให้ซื้อได้ตาม ป.๓ และมีใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุน ป.๔ กำหนดใช้ได้ ๓ กรณี คือ สำหรับการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน สำหรับการกีฬา สำหรับการยิงสัตว์

กรณีปืนเลื่อน คือ ปืนไม่มีทะเบียน มีโทษ จำคุก ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี และปรับตั้งแต่ ๒,๐๐๐ บาท ถึง ๒๐,๐๐๐ บาท

กรณีปืนผิดมือ คือ ปืนมีทะเบียน (ทะเบียนจะออกให้ผู้ใดผู้หนึ่งโดยเฉพาะ) แต่อยู่ในความครอบครองของคนอื่น มีโทษ จำคุก ตั้งแต่ ๖ เดือน ถึง ๕ ปี และปรับตั้งแต่ ๑,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท

๒. ใบพกพา ทัวราชอาณาจักร หรือในเขตจังหวัด ป.๑๒

ผู้ใดประสงค์มีใบพกพาต้องยื่นคำร้องแบบ ป.1 ต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต ใบพกจะออกให้ตามแบบ ป.๑๒ บุคคลที่ควรออกใบอนุญาตให้มีใบพกนั้นนอกจากจะเป็นผู้มีใบ ป.๔ แล้ว ต้องมีคุณสมบัติตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทย กำหนด ตัวอย่างเช่น เป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติหน้าที่ควบคุมทรัพย์สินของรัฐบาล ข้าราชการตั้งแต่ หัวหน้าแผนกหรือเทียบเท่าขึ้นไป ผู้มีหน้าที่ในการปราบปราม หรือการปฏิบัติงานในการฝ่าอันตราย ข้อยกเว้นในการพกปืน ตามมาตรา ๘ ทวิ วรรคสอง ถึงแม้ว่า จะมีใบอะไรต่อมิอะไรถูกต้องก็ตาม มีอยู่ ๒ ประการคือ

การพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผยเป็นที่ปรากฏต่อสายตา โดยไม่จำกัดว่าเป็นเวลาและสถานที่ใดก็ได้เป็นการผิดกฎหมาย

การพาอาวุธปืนไปในที่ชุมนุมชนที่มีลักษณะพิเศษ อันได้แก่ ชุมชนชนที่ได้จัดให้มีการขึ้นเพื่อเป็นการนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด แม้จะพกมิดชิดก็ตาม ย่อมผิดกฎหมาย

๓. พกได้โดยมีข้อยกเว้นตามกฎหมายที่กำหนด ดังนี้ มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ตัวอย่างเช่น ต้องขับไปส่งสินค้าต่างจังหวัด ซึ่งถือว่าต้องมีอาวุธปืนติดตัวไปได้ แต่ไม่อาจถือว่าเป็นการเร่งด่วน เพราะอ้างว่าจำเป็นป้องกันสินค้าของตนซึ่งอาจถูกปล้น กรณีดังกล่าวอาจมีการปล้นหรือไม่ก็ได้ จึงถือว่าไม่เป็นกรณีเร่งด่วน ตัวอย่าง กรณี เพิ่งขายของได้เงิน ๕๐,๐๐๐ บาท และจำเป็นต้องนำเงินไปฝากไว้ธนาคาร และห่างจากบ้านราว ๑๐ กม. เพื่อความปลอดภัยจากโจนปล้น ซึ่งในตามทางเคยมีการก่อคดีปล้นมาก่อน ได้พกปืนมีทะเบียน มีใบอนุญาตให้มีให้ใช้ และไม่มีใบอนุญาตพกติดตัวไปพร้อมกับเงินที่ต้องนำไปฝากธนาคารในวันนั้น ถือว่ากรณี นี้เป็นกรณีความจำเป็นและเร่งด่วนได้หากอาวุธปืนหาย ควรเข้าทำการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

การแจ้งอาวุธปืนหาย หลักฐานต่าง ๆ ที่ควรนำไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือ

๑. ทะเบียนใบอนุญาตอาวุธปืน

๒. ใบเสร็จรับเงินที่บริษัทห้างร้านขายปืนออกให้

เพื่อมิให้อาวุธตกอยู่ในมือของผู้ที่มีใจเจ้าของและอาจจะไปสู่เหตุการณ์ที่ร้ายแรง

บทสรุป

เนื่องจากอาวุธปืนเป็นศาสตราวุธอันร้ายแรง สามารถที่จะทำอันตรายต่อชีวิต และร่างกายบุคคลได้โดยง่าย หากอยู่ในความครอบครองของบุคคลและนำไปใช้ในทางมิชอบแล้ว ย่อมจะก่อให้เกิดเสียหายแก่ผู้อื่น และอาจทำให้บุคคลอื่นได้รับอันตรายถึงชีวิตได้ ปัจจุบันสังคมมนุษย์ ยังคงต้องเผชิญหน้ากับปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคม ผู้ที่ก่ออาชญากรรมรู้สึกเชื่อมั่น ในการลงมือก่อเหตุมากขึ้น เนื่องจากอาวุธปืนเป็นอาวุธที่ร้ายแรง มีอำนาจที่สามารถทำให้ได้รับอันตราย ต่อร่างกายหรือถึงแก่ชีวิตได้ ผู้ใดพบเห็นก็จะเกิดความหวาดกลัวและเกรงว่าจะได้รับอันตราย แต่อาวุธปืนก็ยังสามารถสร้างความอุ่นใจให้แก่คนดี หรือประชาชนทั่วไปที่รู้จักการใช้และมีอย่างถูกต้อง ตามกฎหมาย หากเกิดอยู่ในเหตุการณ์ซับซ้อนเพื่อปกป้องชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของตนเอง และบุคคลในครอบครัว จึงเป็นเรื่องที่จำเป็น แต่หากประชาชนทั่วไปที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรม ที่ไม่มีอาวุธที่ทัดเทียมไว้เพื่อป้องกันตัว ก็อาจเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้ก่ออาชญากรรมย่ำใจในการก่อเหตุมากขึ้น จึงอาจจะต้องชั่งผลประโยชน์และโทษของการมี การครอบครอง และพกพาอาวุธว่าจะเกิดผลดีผลเสียอย่างไร

สำหรับประชาชนทั่วไปนั้น หากต้องการมีไว้ครอบครอง จะต้องมิวัตถุประสงค์ในการนำไปใช้ ตามที่กฎหมายได้กำหนด คือ เพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน เพื่อการกีฬา หรือเพื่อเก็บเท่านั้น และที่สำคัญคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตต้องเป็นไปตามกฎหมายกำหนดอย่างเคร่งครัด เช่น ต้องไม่เคย ต้องโทษจำคุกในคดีร้ายแรง และต้องไม่มีพฤติกรรมประพฤติชั่วร้ายอันอาจกระทบกระเทือนถึง ความสงบเรียบร้อยของประชาชนด้วย

บรรณานุกรม

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๕๕, กฎหมายพิเศษ กฎหมายสำหรับประชาชน, โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พิมพ์ครั้งที่ ๑๓, ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ราชกิจจานุเบกษา พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ เล่ม ๖๔ ตอนที่ ๔๒ วันที่ ๙ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๐

สมพร-ศรีนิดา พรหมหิตาธร, ๒๕๓๙, เล่นปืนไม่ให้ถูกจับ, พิมพ์ครั้งที่ ๖, กรุงเทพฯ : นิติธรรม, ปี ๒๕๓๙, หน้า ๕๐-๕๑

สมยศ เชื้อไทย, ๒๕๕๒, กฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืน, พิมพ์ครั้งที่ ๑๒, กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, ปี พ.ศ. ๒๕๕๒

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน, ๒๕๕๗, เกร็ดความรู้ พกพาอาวุธปืน วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙, เข้าถึง

จาก <http://www.manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?NewsID=9570000104154>